

Штурм піку Надії

Євген Дудар

Найкращий відпочинок — альпінізм. У цьому, нарешті, мене переконав плакат, що три роки висів на фасаді нашого будинку. В себе на заводі я організував команду відчайдухів, і ми сказали: "Не йде гора до Магомета, то ми підемо до гори".

Великих гір поблизу не було. Проте на Україні, мабуть, нема району, де б не було якщо не "скелі кохання", то бодай "каменя кохання".

Стримить така скеля і в нас. Посеред річки Ікавки. Чималенька. Близько п'ятдесяти метрів. Така крута, що чорт голову зламає. Назвали ми цю скелю умовно піком Надії. Попросили одного рибалку, щоб нас перевіз до її підніжжя, й задумалися: "З чого починати?"

— Мабуть, із пляшки, — сказав начальник цеху Соломаха. — До вечора далеко. Гора ж невисока, подолаємо!

— Ні, — заперечив я. — Давайте спочатку складемо план, візьмемо зобов'язання.

— Так то й так. Ти профорг, тобі видніше — згодилися всі.

— В кого які пропозиції? — спитав я. — Може, хтось хоче виступити з якоюсь ініціативою?

— Я, — сказав слюсар Дирунець. — Я закликаю всіх узяти пік у скорочені строки і беру на себе конкретне зобов'язання на п'ятнадцять метрів понад план...

Ініціативу Дирунця було схвалено одностайно. Й ми дружно приступили до питання, поставленого на порядок дня начальником цеху Соломахою.

Випили. Закусили. Роздягнулися... Благодать! Сонечко світить. Водичка — як сльоза.

Заспівали "Червону руту". Розповіли масу анекдотів.

Задрімали.

І раптом дрімоту порушив голос начальника цеху:

— Хлопці! Полундра! Горить план! Уже сонце заходить...

Зодягнули швидко на себе альпіністське спорядження. Об'єдналися вірвовкою. І вгору.

Я поліз першим. Видерся на найближчий виступ.

— Давай! — кричу. — За мною! — І почав дертись вище.

Вже проліз майже половину гори. Відчуваю, хтось мене донизу тягне. Оглядаюсь — начальник цеху Соломаха висить і ніби підшви об скелю точить.

— Вбивай гак! — кричу йому.

— Вбивав уже. Не лізе. Отой чорт, — кивнув униз на слюсаря, — виготовив гаки з низькопробної сталі,

Щойно Соломаха зачепився за кам'яний виступ, щойно я проліз трохи догори, як ізнизу, де замикаючим був поставачальник Козюля, долетіло:

— Що ж ти, ідіоте, не тягнеш! У мене вже руки терпнуть.

Оглянувся я вниз. Слюсар Дирунець вперся ногами в кам'яний виступ і пускає димові кільця.

— Ти що, збожеволів? — ревнув я.— У такі хвилини перекур!

Раптом моя нога ковзнула по каменю. В останню мить я зачепився льодорубом за виступ. Хочу дотягнутися ногою до найближчої сходинки — й очі поп'ялись на лоба: сокирище вже на сантиметр вилізло з льодоруба.

— Соломаха, — благально зойкнув я.— Підстраховуй.

На щастя, намацав ногою якусь зачіпку. Вмостив надійно ногу. Серце тріпоче, як баранячий хвіст. Ноги тремтять. А до вершини добрих десять метрів.

— Агов! — гукаю вниз.— Як ви там?

— Давай проведемо невеличку нараду, — просить начальник цеху Соломаха.

— Хлопці, — подав несміливий голос завпостач Козюля.— На віршовку не дуже надійтеся. Вона близько десяти років у коморі пролежала.

— Шлямбури намагайтеся вбивати у м'яке місце, — додав начальник цеху.— Бо я не встиг погартувати їх.

— Драбину краще не чіпайте, бо я забув пофіксувати дюралеві сходинки, — докинув слюсар Дирунець.

Я витер піт із чола.

— Хай вам грець! Раз ви такі, то відв'язуйтеся від мене й лізьте самі.

— Що-о-о? — заревли трьома голосами.— Ти профспілка, ти нас і веди. До половини витягнув, а тепер у кущі?..

Я собі подумав: "Де я від вас подінуся? Подряпає хтось носа, то мені відповідати доведеться..."

До заходу сонця ми таки видерлись на вершину.

Козюля відразу ж висік на камені: "Ми тут були".

— А як тепер злізти? — заскімлив начальник цеху Соломаха.

Ми поглянули вниз і охнули. Прірва. Поглянули на своє альпіністське спорядження, і всі троє зітхнули.

Схід сонця зустріли на вершині.

Захід теж.

Наступного ранку кинули у воду останню пляшку з останньою запискою:

"Юні слідопити! Всі, всі, всі, хто знайде цю пляшку! Рятуйте нас! Ми на піку Надії!"